

— Не, не, синко, казвалъ той : — азъ ща да та ожена за Минка Ослекова : ако тя и да не е до толкова хубавица и гиздосия, то баремъ баща ѝ и майка ѝ сж почтенни и добри люде ; тие не приличатъ на твоиятъ богопродавецъ, Хаджи Генча !

— Вървай ми, тато, че хората говорятъ отъ завистъ и клѣветатъ и Хаджи Генча и неговото домочадие, — ако Хаджи Генчо и да е зжлъ и лакомъ човѣкъ, но той е баремъ умент и почтенъ, казалъ Павлинъ.

— Е-е-е, синко, азъ вида, че тоя нечестивецъ е омагиосалъ вече и тебе. Я помисли си, какво ми ти говоришъ ! прекржсти са ! . . .

— Не азъ трѣба да помисла, а ти да помислишъ, какво говоришъ и какво правишъ : сичките люде щатъ да захванатъ да показватъ на насъ съ пжрстътъ си, ни едно момиче нѣма да пристане да бжде моя